

Kristin Storrusten

Englene og synagogen

Noveller

Til alle småbarnsforeldre
som skulle ønske de kunne skryte
av å ha lest en bok i det siste

englene.

Hver morgen begynner likt; alt begynner en bønn.

– Kan du hjelpe meg?

Det er englene som ber, det er englene som ber om nærhet, krype under dyna, hjelp til å tørke seg, noe å spise, lekser, en teaterforestilling som skal settes opp, matpakke, matpakke, alltid matpakke, pannekake, kan vi ikke ha pannekake, kle på, skifte truse, vi pusser ikke tenna, men vi vasker henda, det slurver vi ikke med, selv om vi slurver med alt annet.

Jeg hører bønnene, og jeg prøver å svare.

Men englenes bønner er talløse som sandkorn, snøfnugg, vanndråper, jobbene til Frøken Kanin i Peppa Gris.

Englene gråter alltid til slutt, før vi skal ut av døren, det er alltid en bønn som ikke er oppfylt.

– Men du skulle bli *skremt*, sier engelen, hun sto rett foran meg og ropte bø, jeg skvatt ikke.

– Men jeg ville ikke gå ut sist, sier engelen, det sier hun alltid, vi vet det.

Jeg tar engelen på fanget, tørker tårer, talløse tårer som glitter i en barnehage, cocopops på et kjøkkengulv, ertes i en nese.

– Nå MÅ VI GÅ, sier jeg.

Så går vi.

sykkelturen.

Jeg lyser gjennom Oslos gater, jeg lyser avgårde, jeg sykler.

Giret har frosset, jeg har latt det fryse på lett gir, så jeg skal kunne sykle barna til barnehage og skole, jeg er gått lei av å dytte, den tunge, tunge lastesykkelen, opp bakkene. Da jeg hentet sykkelen på verkstedet sist, skrudde jeg den ned da jeg gikk inn, og nå er giret lett.

Det er en god morgen.

Vi snakker om stort og smått, slik vi alltid gjør på disse turene. Vi tar med haik, det er mange usynlige venner som venter langs brøytekantene. Vi tar dem med alle sammen, vi ringer opp til barnehagen og forteller at i dag kommer ikke bare Adelheid, i dag kommer de alle sammen: bjørningen Bjørnhild, hennes to tvillingbarn Adelheid og Kant, den raske leoparden, de tre usynlige marsvinene som alltid er med, og kosedyret Api snek seg med, fordi Api er redd for monstrene som er hjemme, når ingen er der for å beskytte ham.

Jeg setter øreproppene i og sykler til jobben, kjenner hvordan morgenen får renne av meg, hvordan jeg sykler inn i dagen, Oslo lyser i grønt, hvitt, rødt, gult, blålys. Jeg husker han som ble så sint i går fordi jeg vinglet litt, jeg konsentrerer meg, sykler fremover. Jeg tenker.

Jeg blir sittende for lenge og jobbe, det er ikke lenge egentlig, men det er akkurat for lenge. Jeg er nødt til å hente tidlig, vi er alle nødt til å hente tidlig nå. Jeg vet at jeg kan klare det, for jeg har jo elsykkel. Den suser forbi Carl Berner, der alle bilene står, det skal gå fint. Jeg vet nøyaktig hvor lang tid det tar til barnehagen.

Men det går ikke fort. Jeg suser ikke, jeg trækker alt jeg har i 15,9 kilometer i timen, du svikerske display som forteller meg det jeg hadde glemt, det lette giret. Jeg har på meg voksenklær, jeg har voksensyкkel, jeg har voksenoppgave: rekke den barnehagen før 16, men jeg trækker som på en trehjulssyкkel, jeg kommer knapt av flekken, jeg kommer frem 15.55, sier unnskyld. Jeg står der og venter.

– Hører noen oss? Hallo? Hei! Hei!

Jeg ser det lyser i porttelefonen. Glade barnestemmer roper, noen skriker. Jeg hører en voksen, som sier ”Jeg tror ikke den virker”. Jeg hører dem jodle, hviske, juble.

– Hallo?

– HEI MAMMAEN TIL ADELHEID!

koronaen.

En dag skal vi huske dette også, en dag skal vi ikke huske dette.

synagogen.

Da vi ble naboer, så vi plakater med barneskrift, hebraiske tegn vi ikke kunne tyde, men de var fargelagt med regnbuer, vi forsto. Vi lukter maten på fredagene, deilige lukter. Om sommeren hører vi sangen ut i bakgården, fra synagogens åpne vinduer kommer den, uten akkompagnement. Vi skjønner ikke, men vi forstår.

– Heil roper barna fra barnehagen.

Barna mine roper tilbake, forteller hva de heter, hvor gamle de er. Det er et gjerde, en liten høyde. Den jødiske barnehagen er som barnehager flest, skrik og skrål, jeg har ikke tenkt over før at noe er annerledes.

– Jeg er kristen, og hun er jøde. Hva er dere? roper de.

– Ingen av delene, roper barna tilbake.

– Men feirer dere hanukka eller jul? roper de.

– Jul, roper mine.

– Da er dere kristne.

– Ok, roper de, før en barnehageansatt sier at noen er hentet.

Jeg løfter de tunge posene, klar for å gå opp til leiligheten vår; det er en vanlig tirsdag, hverken jul eller hanukka.

– Det var mye politi i dag, sier mannen min, han har gått inn fra Bergstien. Der andre sjekker værmeldingen, har vi begynt å avlese trusselsituasjonen ut fra antall kasser, antall våpen, biler, politipatruljer. Som været har politiet en viss rytme, noen dager mer, andre dager mindre, og det er ikke lett å spå.

– Det må være en trussel igjen, sier jeg, jeg heller makaroni i vannet, som det var noe dagligdags, for det er noe dagligdags.

Kristin Storrusten

Barsel 2017 (dikt)

Svart lego 2019 (barnebok)

Feltnotater fra småbarnslivet 2019 (med Heidi Bøhagen og Therese G. Eide, sakprosa)

Det største i livet 2021 (redaktør med Ingunn Hamran, diktantologi)

Den forbanna romanen ??? (det er jo lov å håpe)

1. utgave, 2021

© Kristin Storrusten

Omslagsdesign: Kristin Storrusten

Skrift: Garamond 12/26 p.

Til alle småbarnsforeldre
som skulle ønske
de kunne skryte av
å ha lest en bok i det siste:
Nå kan du det,
helt uten å lyve.